

רעיונות מקוריים לדרשות שבועיות לשלוחים
ראה
צא מהאפרוריות היהודית שלך!

יצא לאור בתאריך:
כ"ג מנחם אב תשס"ז

פרשה:
ראה

כותרת:
צא מהאפרוריות היהודית שלך!

רעיונות מקוריים לדרשות שבועיות לשלוחים

ראה

צא מהאפרוריות היהודית שלך!

פרשת ראה

צא מהאפרוריות היהודית שלך!

בישראל לא מפסיקים כבר במשך זמן ארוך לדבר על תוצאות מלחמת לבנון השנייה, ליתר דיוק: כשלוש המלחמה. שלושת המטרות שהציבה ממשלת ישראל לעצמה להשיגם במלחמה – לא הושגו. החטופים לא שוחררו, איום הטילים לא הוסר ולא מיגרו את ארגון הטרור של החיזבאללה.

פרשתנו פותחת במילים "ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה", ומסביר הרבי שלא שייך שמהקב"ה יבוא חלילה דבר שהוא היפך הברכה, אלא לפעמים זה נראה כך, אולם כשמתבוננים בראיה עמוקה מגלים שגם בזה טמונה ברכה. וא"כ נשאלת השאלה מהו הטוב שטמון במלחמה? הלא צריכים למצוא את הטוב והחיובי בתוך כל הבאלגן של המלחמה שאודותיה לא מפסיקים לדבר כבר כשנה וחצי.

אנו קוראים בפרשת השבוע שכשעם ישראל יבוא לארץ ישראל יהיה אסור עליהם להקריב קורבנות בכל מקום שהם ירצו אלא "כי אם אל המקום אשר יבחר ה' אלוהיכם.. והבאתם שמה עולותיכם.. ואכלתם שם לפני ה' אלוהיכם", ואח"כ ממשיך שוב (בפי' יב, יא) "והיה המקום אשר יבחר ה' אלוהיכם.. שמה תביאו את כל אשר אנכי מצוה אתכם" וכמו שרש"י אומר "בנו לכם בית הבחירה בירושלים", שדוקא בירושלים יהיה מותר להקריב קורבנות משא"כ בכל מקום אחר, ומוסיף "השמר לך פן תעלה עולותיך בכל מקום אשר תראה כי אם במקום אשר יבחר ה'", וכך בעוד מקומות בפרשה.

מהי הסיבה שאכן מותר להקריב קורבנות רק בירושלים, מדוע קבע הקב"ה שיהיה בית מקדש אחד בירושלים ויצטרכו להסחב עד לשם כדי להקריב קרבנות? מדוע שלא יקימו בתי מקדש קטנים בכל הארץ ואז יהיה הרבה יותר קל לעבוד את ה'?

נניח שיהודי מתעורר בשעה שבע בבוקר והוא רוצה להביא קרבן תודה, אם הוא גר, למשל, בצפת עליו לרכב על סוס במשך שבוע או יותר עד שיגיע לירושלים ורק אז הוא יכול להקריב את קורבנו. לכאורה היה נכון לעשות כפי שיש בכל עיר ושכונה בית כנסת ויהודי יכול ללכת אליו בכל פעם

פרייקט בחסות "משרד השלוחים"

יצא לאור בתאריך: כ"ג מנחם אב תשס"ז
הדברים על אחריות הכותב בלבד

רעיונות מקוריים לדרשות שבועיות לשלוחים

ראה

צא מהאפרוריות היהודית שלך!

כשהוא מתעורר ליצור קשר עם הקב"ה, כך היה צריך להיות גם לגבי בית המקדש שיהיה נגיש וזמין לכל אדם במקום מושבו, והרי גם התורה עצמה מודעת לבעייתיות של המרחק – "כי ירחק ממך המקום אשר יבחר ה' אלקיך לשום שמו שם", וכך גם בהמשך הפרשה בקשר למצות מעשר שצריך לאכול את זה דוקא בירושלים, אומרת התורה (י"ד כ"ד) "וכי ירבה ממך הדרך כי לא תוכל שאתו כי ירחק ממך המקום אשר יבחר ה'".

הרי שהתורה עצמה מודה ומעידה שזה רחוק, א"כ מדוע לא לעשות בית מקדש קרוב ונגיש לכל אדם?

ושוב בסוף פרשתנו אנו קוראים על המצוה של העליה לרגל "שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה' אלקיך במקום אשר יבחר". לשם מה כל הטרחה הזאת, הרי האחרון שבישראל לקח לו שבועיים ימים דרך אחת ועוד שבועיים לחזור כדי לקיים את מצוות עליה לרגל (וכמו שמובא בשו"ע"ר (או"ח סי' קיז א) בקשר לשאילת גשמים "איחרו השאלה ט"ו ימים אחר החג כדי שיגיע אחרון שבישראל שעלה לרגל לביתו לנהר פרת שהוא מקום ישוב היותר רחוק מירושלים").

כלומר, יהודי שגר במקום כזה היה צריך "לבזבז" חודש שלם בדרכים כל פעם שהוא עלה לרגל, והיות שצריכים לעלות לרגל ג' פעמים בשנה, יוצא ששלושה חודשים הוא נמצא בדרכים. לכאורה בזמן הזה הוא יכול היה ללמוד תורה ולקיים מצוות רבות, לעבוד לפרנסתו, לתת צדקה וכו' וכו'.

יותר מכל חודש אחר, חודש אוגוסט זה הזמן שכולם נוסעים לחופש, עוזבים את הכל ובורחים מהעיר. לכאורה, מדוע שאדם לא יחליט שהוא עושה את החופש בביתו ובמקומו? במקום לארוז את כל הבגדים והחפצים ולהסתובב עם הפעקאלאך בלי סוף, לעמוד בתור בנמל התעופה ולעבור שם בדיקות קפדניות שמפשיטות אותך לחלוטין, ולאחרי כל זה הטיסה נדחית בשלוש שעות, וכאשר אתה כבר מגיע למחוז חפצך הנך ישן באיזה חדר קטן במלון על מיטה לא נוחה ואתה מתעורר באמצע הלילה מכאבי גב וכו', וכאשר הנך חוזר מהחופשה אתה כ"כ עייף ויגע שיש לך צורך בחופשה מן החופשה... האם לא יהיה זה חכם יותר אם היינו נשארים בבית, לנתק את הטלפונים

פרייקט בחסות "משרד השלוחים"

יצא לאור בתאריך: כ"ג מנחם אב תשס"ז
הדברים על אחריות הכותב בלבד

רעיונות מקוריים לדרשות שבועיות לשלוחים

ראה

צא מהאפרוריות היהודית שלך!

כדי שאף אחד לא יפריע לנו, להזמין שירות כמו בבית מלון אלינו הביתה ולפחות תהיה לנו את הנוחיות הרצויה על המיטה שלנו במקום שלנו, בלי לסחוב ולהסחב, וזה גם יעלה זול יותר...

אני מתאר לעצמי שאף אחד לא העיז להציע את הרעיון הזה לאשתו, מהסיבה הפשוטה – כולם יודעים שהחופש נועד כדי לנסוך כוחות מחודשים ולמלא את המצברים מחדש, להגיע להתחלה חדשה וכו' וכו'. לשם כך יש לעזוב את הבית ואת המקום הקבוע, כי זה בלתי אפשרי להשאר בבית ולהיות בחופש... כשאתה נמצא באותו מקום אינך יכול באמת להשתחרר מכל המטלות והדאגות היומיומיות שלך, כל דבר מזכיר לך את כל מה שמוטל עליך לעשות. כדי לשכוח מהכל ולהתעלות מהכל עליך לשנות את האוירה ולהחליף את הנוף הקבוע, רק כך אתה מסוגל להעמיד את עצמך במצב רוח אחר.

כך גם באופן כללי ביהדות, יהודי שנולד בבית של שומרי תורה ומצוות ומיום עמדו על דעתו הוא מתפלל בכל יום שלוש תפילות, הבעיה הגדולה שלו היא השיגרה, העובדה שהוא עושה כך מידי יום ביומו.

אני שומע את זה הרבה פעמים מאנשים שכבר מניחים תפילין ומתפללים במשך שנה שלימה. הם טוענים בהתחלה היתה לנו התעוררות גדולה בכל פעם שהתפללנו התפילה היתה בכוונה. אולם כאשר זה נהפך להרגל איבדנו את החיוניות של התפילה. הם מתגעגעים לכוונה שהיתה להם בימים הראשונים שהם היו מתפללים.

הבעיה הזאת למעשה איננה חדשה, רבינו הזקן בתניא בפרק ל"ט מדבר על הבעיה הזאת: "כמ"ש ותהי יראתם אותי מצות אנשים מלומדה (ישעיהו כ"ט י"ג) פי' מחמת הרגל שהורגל מקטנותו שהרגילו ולימדו אביו ורבו לירא את ה' ולעבדו". כאשר אדם גדל באופן מסוים והוא נשאר באותה מסגרת הוא מבצע דברים מסויימים באופן אוטומטי מתוך שיגרה בלבד, הוא נוטל את ידיו בבוקר ומתפלל לא מפני שהוא מרגיש שהוא מתפלל לה' או שהוא באמת מעוניין בכך, אלא מפני שזה חלק בלתי נפרד משיגרת היומיום שלו. יש אנשים שקמים בבוקר ומצחצחים את השיניים ויש מי שקם בבוקר וקורא קריאת שמע ומתפלל. אם הוא לא יתפלל באותו בוקר תהיה לו הרגשה דומה כמו לזה שלא ניקה את שיניו בוקר אחד. כלומר, זהו מעשה ללא משמעות כלל.

פרייקט בחסות "משרד השלוחים"

יצא לאור בתאריך: כ"ג מנחם אב תשס"ז
הדברים על אחריות הכותב בלבד

רעיונות מקוריים לדרשות שבועיות לשלוחים

ראה

צא מהאפרוריות היהודית שלך!

ולפיכך יש לעלות לרגל לבית המקדש שלוש פעמים בשנה, כדי לצאת מן השגרה ולהתעורר מהקפאון של עשיית מעשים באפן מכני. יש לעזוב את הבית ולגלות למקום אחר, שכן רק כך אדם מסוגל שתהיה לו הזזה אמיתית, כדי שתהיה לו חויה רגשית אמיתית, קשר מחודש עם הקב"ה. ולכן התורה מצווה על היהודי לעלות לרגל ג' פעמים בשנה, כי רק בזכות הביקור שלו בירושלים הוא ישאר יהודי, זה יעניק לו את המרץ והחשק לקיים מצוות, ולא יהפוך אצלו למעמסה חלילה.

זוהי אפוא הסיבה שבכל הדורות יהודים נסעו אל הרבי, ולא המתינו שהרבי יבוא לבקר אותם. כי כדי להתעורר ולהתעלות בעבודת ה' אדם חייב לעזוב את עירו ואת מקומו ולגלות למקום רבו, "הוי גולה למקום תורה".

בספר "זכרון לבני ישראל" (עמ' רא) מופיע מכתב שכתב ר' יצחק מתמיד ששהה באירופה לידידו ר' ישראל דזייקאבסאן שהתגורר בארצות הברית, ובין השאר הוא כותב לו: "כך לפי דעתי הגיע העת אשר כת"ר יבא ג"כ לכ"ק אדמו"ר שליט"א, זה יותר מעשרה שנים שלא הי' אצל אדמו"ר, כי מה שראה את אדמו"ר שליט"א בהיותו באמעריקא זה אינו נחשב לכלום, צוא א רבי"ן דארץ מען פארין"...

ואולי זהו הדבר הטוב שיצא מהמלחמה הזאת: הצבא יצא מהשיגרה היומיומית שלו, לפתע כולם התעוררו וגילו שהם לא מוכנים באמת למלחמה, ומזה יצא רק טוב.

מכאן אנו לומדים שיהודי בחייו הפרטיים צריך לצאת מהשגרה היהודית שלו. בפעם הראשונה שהוא בא לבית הכנסת בשבת – היתה זו באמת יציאה מהשגרה בעבורו, אבל עליו ללכת תמיד קדימה ולדאוג שזה לא יהפוך להרגל ולדבר מן השורה.

יש כאלה שנוסעים לבקר בישראל כדי להתעורר ולהתחזק בקשר שלהם עם הקב"ה. חסיד נוסע ליאווהלי. אבל אם אינך נוסע לשום מקום, עליך למצוא דרכים כדי לצאת מהשגרה, לעשות משהו שיפתיע גם אותך עצמך, איזה פעולה חיובית שלא רק שבני משפחתך יהיו מופתעים לטובה אלא אתה תהיה מופתע מעצמך!

פרוייקט בחסות "משרד השלוחים"

יצא לאור בתאריך: כ"ג מנחם אב תשס"ז
הדברים על אחריות הכותב בלבד